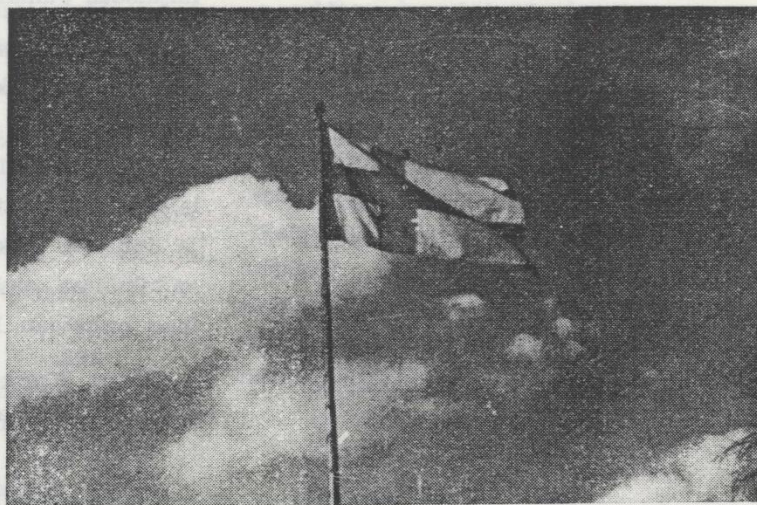

Purttin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1953

N:o 3

Katsokaa taivaan lintuja - - - . - - - Katselkaa kedon kukkia.

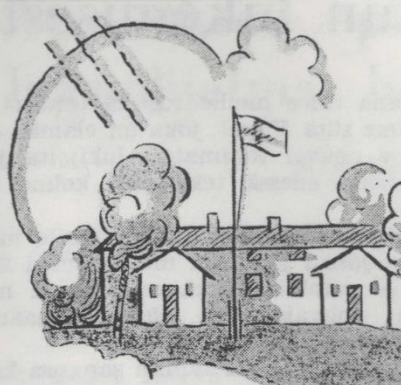
»Oi, kunpa evankeliumin onnistuisi kukkaa ja lintua apunaan käyttäen opettaa sinua, kuulijani, vakavuuteen, ja kunpa minun onnistuisi tehdä sinut aivan hiljaiseksi Jumalan edessä! Niin että hiljaisuudessa unohtaisit itsesi, sen miksi sinua sanotaan, oman nimesi, tuon kuuluisan nimesi, tuon kurjan nimesi, tuon mitättömän nimesi, rukoillaksesi hiljaisuudessa Jumalaa: 'Pyhitettäköön sinun nimesi!' Niin että hiljaisuudessa unohtaisit itsesi, suunnitelmasi, nuo suuret, kaikki käsittävät suunnitelmasi, tai nuo rajoitetut suunnitelmasi, jotka koskevat elämääsi ja sen tulevaisuutta, rukoillaksesi hiljaisuudessa Jumalaa: 'Tulkoon sinun valtakuntasi!' Niin että hiljaisuudessa unohtaisit tahtosi, itsepäisyytesi, rukoillaksesi hiljaisuudessa Jumalaa: 'Tapahtukoon Sinun tahtosi!'»

Niin, jospa oppisitkin kukasta ja linnusta ehdottomasti hiljentymään Jumalan edessä, niin mihin saisikaan evankeliumi näinollen sinua autetuksi. Ei mikään olisi sinulle silloin mahdotonta. — Sillä, kuten sanottu jos Jumalan pelko on viisauden alku, niin on hiljaisuus Jumalan pelon alku. —

»Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan». Mutta sanontatapa että ensin on etsittävä Jumalan valtakuntaa tietää nimenomaan hiljaisuutta, sellaista hiljaisuutta, joka havaitaan kukassa ja linnussa. Kukka ja lintu etsivät Jumalan valtakuntaa, eivät kerrassaan muuta, kaikki muu annetaan heille.»

(Sören Kierkegaardin kirjasta: »Kedon kukka ja taivaan lintu».)

PIRTIN

Lehti +

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 3 Päätoimittaja: Helvi Valkonen 1953

SUVIVIRSI

On kaunis synnyinmaamme,
kun pellot vihannoi.
Sen armon nähdä saamme,
mi meitä vartioi.
Taas lauhat tuulet soittaa
urkuja hongiston
ja Häntä kunnioittaa,
mi kaiken luonut on.

On kirkas kuulto taivaan.
Ei yötä ollenkaan.
Soit, Luoja, lastes vaivaan
Sun katsees laupiaan.
Siunasit siemenemme,
kyynelin kylvetyn,
ja laumat laiduntemme,
veen viljan pyydetyn.

Soi siellä virret toisin
kuin täällä konsanaan,
kun kasvoin aurinkoisin
käy lapses laulamaan.
Sen tähden armon alla
pyydämme vaeltaa,
Sun tielläs vaikealla,
kun helle uuvuttaa.

Maan lapset tunnustamme:
Me emme ansainneet
lahjojas vaivallamme.
Armahtain kaikki teet!
Sun armos kerjääjinä
katsomme ihmeitäs,
helteessä nääntyvinä
huomaamme edessäs:

Oi, suothan luonas meille
Sä suven autuaan,
kun Poikas taivasteille
käy kansas noutamaan.
Ja vaikka oomme tuhkaa,
Sun päiväs polttamaa,
ei siellä syksy uhkaa,
ei sinne talvi saa.

Väinö Havas, Vartion vaihto.

Jokapäiväisestä raamatun lukemisesta

Jumalan sana on sisällisen elämämme jokapäiväinen leipä. Ilman sitä me emme voi elää autuaallista uskon elämää Jumalan yhteydessä. Missä Jumalan sanan jokapäiväinen viljeleminen unhottuu tai laiminlyödään, siellä alkaa taantuminen ja hengellinen kuolema. Tästä olemme varmaan saaneet omassa elämässämme surullisia todistuksia. Ne muistuttavat meitä siitä, että me tarvitsemme uutta herätystä Jumalan sanan jokapäiväiseen käyttämiseen. Mutta me tarvitsisimme myös neuvoja ja opastusta.

Kuinka monta kertaa me saamme huomata, että me emme kykene siunaukseksemme viljelemään Jumalan sanaa. Joudumme häpeällä tunnustamaan, että emme saa lukemisestamme sitä apua, mitä tunnemme tarvitsevamme. Emme saa juuri mitään irti. Olemme niin tylsiä, hajamielisiä ja kylmiä, että tuntuu kuin emme edes rohkenisi avata tätä pyhää Kirjaa.

Mikä auttaa meitä tässä? Ensiksi ja ennenkaikkea meidän tulisi puhua tästä taivaalliselle Isälle. Käykäämme siis juuri tämän puutteemme painamina armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan (Hebr 4:16). Etsikäämme anteeksiantamusta näistä synneistämme, sillä syntyihän tämä kaikki on. Etsikäämme sitä valoa, joka loistaa Kristuksen kasvoista ja antaa meille uuden vakuutuksen syntiemme anteeksi-antamuksesta. Sillä vain tästä me saamme elävän lähtökohdan ja omakohtaisen päämäärän sanan viljelemisellemme, sellaisen, jota me joka päivä tarvitsemme. Meillä on nyt jotakin, mitä me sanasta etsimme, kun todelliset synnit ovat painamassa tuntoamme.

Alkakaamme siis aina sellaisista Jumalan sanan kohdista, jotka puhuvat synnistä ja armosta. Ja kun omatuntomme puhdistuu ja rauhoittuu anteeksiantamuksen voimalla, jonka Pyhä Henki »vereen kastetun sanan» kautta meille kirkastaa, silloin olemme päässeet ja aina uudelleen pääsemme siihen mielenvireeseen, jossa pyhän Raamatun muutkin totuudet voivat meille aueta. Me alamme huomata, kuinka kaikki viittaa ja keskittyy Kristukseen. Ja kuta enemmän tämä meille selviää, sitä rakkaammaksi ja rikkaammaksi käy meille Jumalan sanan tutkiminen. Toinen pyhän sanan kohta tulee aina toista selvemmin meille todistamaan Kristuksesta. Ja niin me tulemme yhä paremmin ymmärtämään, että kaikki kirjoitukset todistavat Hänestä, kuten Jeesus itse sanoo (Joh 5:39).

Näin sana tulee meille tosi ravinnoksi, kun löydämme siitä Hänet, joka on elämän leipä.

Luther neuvoi Raamatun lukijoita jokaisen kohdan edessä tekemään kolme kysymystä:

1. Puhuuko Jumala tässä minulle mitään sellaista, jonka johdosta minun tulisi Häntä kiittää — jotakin, mikä on omiaan herättämään, rohkaisemaan, lohduttamaan tai vahvistamaan minua?

2. Tahtooko Jumala tämän sanansa kautta muistuttaa minua jostakin sellaisesta minun elämässäni, jota Hän ei voi hyväksyä, jota minun siis on kaduttava ja pyydyttävä anteeksi ja josta minun olisi Hänen armonsa kautta saatava voitto?

3. Puhuuko Jumala minulle jotakin sellaista, jonka kautta Hän kehoittaa ja rohkaisee minua rukoukseen?

Siis kun lukemassasi sanassa huomaat jotakin tällaista, niin hiljene sen edessä viipymättä kiitokseen, katumukseen ja rukoukseen. Sanassa vaikuttava armon ja rukouksen Henki on auttava sinua siihen.

Ehkäpä nämä neuvot tekevät Raamatun lukemisen meille käytännöllisemmäksi ja herättävämmäksi. Näin se muodostuu omakohtaiseksi uskonelämän kouluksi, kun joudumme Jumalan sanan ääressä aivankuin keskustelemaan itseemme ja Jumalamme kanssa. Jumala ensin puhuu meille, sitten me Jumalalle ja lopuksi Jumala uudestaan meille.

Rukoilkaamme ennenkaikkea hiljenemisen armoa voidaksemme kuulla, mitä Jumala meille puhuu. Muistakaamme, kuinka voimallisesti Jeesus vakuuttaa, että Isä tahtoo antaa Pyhän Henkensä niille, jotka sitä Häneltä anovat (Luuk 11:13). Älä siis milloinkaan unhota tätä rukousta silloin, kun käyt pyhän Sanan ääreen. Ryhdistä itsesi ja aseta myös Joh 15:7 sanat eteesi silloin. Rukoile, että Hän, joka selitti kirjoitukset Emmaus-tien kulkijoille niin, että heidän sydämensä syttyivät (Luuk 24:27—32, 45), tekisi Henkensä kautta sinullekin samoin. Silloin on Raamattusi tuleva sinulle rakkaaksi (1 Piet 2:2—3). Se on muuttuva sinulle kallimmaksi kultaa ja makeammaksi hunajaa, kuten se oli jo Vanhan liiton pyhille (Ps 19:18—22, 119, 72, 103). Ja silloin ne hetket, jotka saat viettää Raamattusi ääressä, käyvät sinulle niin rakkaiksi, ettet enää tahtoisi viettää yhtään päivää ilman niitä hetkiä.

M. I. Kuusi.

Nurmeksen opiston toveriliiton raamatun- lukuohjelma heinä-, elo- ja syyskuulle.

Aihe: Väläyksiä Vapahtajan elämästä
neljän evankeliumin valossa.

Laatinut: M. Kuusi.

Heinäkuu:

1. Alkusoitto
Joh 1:1—18.
2. Uuden päivän sarastaessa
Lk 1:1—25.
3. »Terve, armoitettu!»
Lk 1:26—58.
4. Jumala on uskollinen
Lk 1:59—80.
5. Immanuelin salaisuus
Mt 1:18—25, Lk 2:1—7 (Katso Joosefin
sukuselvitystä Mt 1 luvusta ja Marian
Lk 3 luvusta).
6. Jouluyön sanoma
Lk 2:8—20.
7. Jeesus ensimmäistä kertaa tempe-
lissään
Lk 2:21—38.
8. Jo lapsena sekä kunnioitettu että
vainottu
Mat 2.
9. Ainoat välähdykset Vapahtajamme
nuoruuden ajasta
Lk 2:39—52.
10. Erämaassa huutavan ääni
Mt 3:1—12 (Mk 1:2—8, Lk 3:1—18).
11. Jeesus vihkiytyy meidän Vapahta-
jaksemme
Mt 3:13—17 (Mk 9:9—11, Lk 3:21, 22).
12. Taistelu ja voitto erämaassa
Mt 4:1—11 (Mk 1:12—13, Lk 4:1—13).
13. Johanneksen todistus
Jh 1:19—34.
14. Aamun sarastusta
Jh 1:35—51.
15. Ensimmäinen tunnusteko
Jh 2:1—12.
16. Ensimmäinen pyhäkön puhdistus
Jh 2:13—25.
17. Totuuden etsijä Jeesuksen edessä
Jh 3:1—21.
18. Johanneksen »joutsenlaulu»
Jh 3:22—36.
19. Tunnetko Jumalan lahjan?
Jh 4:1—26.
20. Enteelliset päivät Samariassa
Jh 4:27—41.

21. Päivän koittoa Galileassa
Mt 4:12—17 (Mk 1:14—15, Lk 4:14—15,
Jh 4:43—54).
22. »Hänen omansa eivät ottaneet Häntä
vastaan»
Lk 4:16—30.
23. Ensimmäisten opetuslasten kutsuminen
Mt 4:13—21, Mk 1:16—20, Lk 4:31—5:11.
24. Ihmeellinen päivä, ilta ja aamu
Mk 1:21—38.
25. Pitalinen puhdistetaan
Mt 8:2—4 (Mk 1:40—45, Lk 5:12—16).
26. Halvattu nousee vuoteestaan
Mt 2:1—12 (Mt 9:1—8, Lk 5:17—26).
27. Publikaanitkin kutsutaan
Mt 9:9—13 (Mk 2:13—17, Lk 5:27—32).
28. Vanhan ja uuden vastakohtaisuus
Mk 2:18—22 (Mt 9:14—17, Lk 5:33—39).
29. Sapatin väärä ja oikea pyhittäminen
Mk 2:23—3:6 (Mt 12:1—8, Lk 13:10—17).
30. Jeesus vetäytyy syrjään
Mt 12:9—21 (Mk 3:7—12).
31. Rukouksen yö ja apostolien valinta
Lk 6:12—16 (Mk 3:13—19, Mt 10:2—4).

Elokuu:

1. Ketkä ovat autuaita?
Mt 5:1—16 (Mk 6:20—26).
2. Vaatimusten vaiko rakkauden ja uudis-
tuksen laki?
Mt 5:17—48 (Lk 6:27—40).
3. Väärä ja oikea rukous
Mt 6:1—18.
4. Aarteet taivaassa ja aarteet maassa
Mt 6:19—34.
5. »Hän opetti heitä voimallisesti eikä
niinkuin heidän kirjanoppineensa»
Mt 7 (Lk 6:41—49).
6. Tahdotko tulla terveeksi?
Jh 5:1—18.
7. Kuka voittaa kuoleman?
Jh 5:19—30.
8. Kolme todistaa, mutta »te ette tah-
toneet»
Jh 3:31—47.
9. Sadanpäällikkö ja hänen palvelijansa
Mt 8:5—13 (Lk 7:2—10).

10. »Nuorukainen, nouse!»
Lk 7:11—17.
11. »Autuas se, joka ei loukkaannu minuun»
Mt 11:2—19 (Lk 7:18—35).
12. Joka saa paljon anteeksi, se rakastaa paljon
Lk 7:36—50.
13. Välähdys Jeesuksen matkoista, ystäväistä ja omaisista
Lk 8:1—3, 19—21 (Mk 3:20—21, 31—35, Lk 8:19—21).
14. Röyhkeä vastustus ja paatumisen vaara
Mt 12:22—37, Mk 3:22—30.
15. Neljänlainen kylvömaa
Mt 13:1—23 (Mk 4:1—10, 13—20, Lk 8:4—18).
16. Kahdenlaista kylvöä
Mt 13:24—30, 36—53 (Mk 4:26—30).
17. Muita vertauksia
3:31—35, 44—53 (Mk 4:31—34).
18. »Herra, herää!»
Mk 4:35—41 (Mt 8:18—27, Lk 8:22—25).
19. Riivatun parantuminen
Mk 5:1—20 (Mt 8:28—34, Lk 8:26—39).
20. »Älä pelkää, usko ainoastaan!»
Mk 5:21—43 (Mt 9:1, 18—29, Lk 8:21—56).
21. »Eloa on paljon, mutta työväkeä vähän»
Mt 9:35—38, 10:1—42 (Mt 6:7—10, Lk 9:1—4).
22. »Sopiva päivä»
Mk 8:14—29.
23. Murheviesti saapuu; juhla erämaassa
Mk 6:29—44 (Mt 14:12—21 Lk 9:10—14 Joh 6:1—15).
24. »Minä se olen, älkää peljätkö!»
Mt 14:22—33 (Mk 6:45—52, Jh 5:16—24).
25. Katoava ja katoamaton ruoka
Jh 6:25—47.
26. Elämän leipä ja elävät sanat
Joh 6:34, 48—71).
27. Mikä saastuttaa
Mk 7:1—23 (Mt 15:1—20).
28. Kanaanilaisen äidin hätä ja rukous
Mt 15:21—28 (Mk 7:24—30).
29. »Effata!»
Mk 7:31—37 (Mt 15:29—31).
30. Jeesus ruokkii 4000, tunnusmerkkiä vaaditaan
Mt 15:32—16:4 (Mk 8:1—13).
31. Fariseusten hapatus; Betsaidan sokea
Mt 15:5—12.

Syyskuu:

1. Pietarin tunnustus ja erhetys
Mt 16:13—28 (Mk 8:28—9:1, Lk 9:18—27).

2. Kirkastusvuoren ihme
Lk 9:28—37 (Mt 17:1—13, Mk 9:8—13).
3. »Armahda meitä ja auta meitä!»
Mk 9:14—29.
4. Uusi ilmoitus kärsimysten tiestä
Lk 9:44—45 (Mk 9:30—32, Mt 17:22—27).
5. Kuka on suurin?
Mt 18:1—14 (Mk 9:33—50, Lk 9:46—50).
6. Lastenkaltaisuus ja palveluksen ihanne
Mk 10:13—16, 35—45.
7. Nuhde ja anteeksiantamus
Mt 18:15—35.
8. Lehtimajan juhlassa
Joh 7:1—24.
9. Taistelu jatkuu
Jh 7:25—8:1.
10. »En minäkään sinua tuomitse»
Joh 8:2—11.
11. Maailman valkeus
Jh 8:12—29.
12. Oikea ja väärä vapaus
Jh 8:30—52.
13. Vaikea matka alkaa
Lk 9:5—62. (Mk 10:1, Mt 19:1—2).
14. Seitsemänkymmentä
Lk 10:1—24.
15. Laupias samarialainen
Lk 10:25—37.
16. »Maria on valinnut hyvän osan»
Lk 10:38—42.
17. »Minä, joka olin sokea, nyt näen»
Joh 9.
18. Hyvä paimen
Joh 10:1—21.
19. »Sano se meille selvästi!»
Joh 10:22—42.
20. »Opeta meitä rukoilemaan!»
Lk 11:1—13.
21. Kestävän rukouksen voitto
Lk 18:1—8.
22. Voi teitä, fariseukset!
Lk 11:37—54.
23. Varoituksia
Lk 12:1—12.
24. Irti maailmasta; Herra tulee!
Lk 12:13—59.
25. »Jos ei, niin hakkaa se pois!»
Lk 13:1—9.
26. Jeesus kutsui hänet luoksensa
Lk 13:10—21.
27. »Onko niitä vähän?»
Luuk 13:22—35.
28. Pöytäpuheita
Lk 14:1—24.
29. Oletko laskenut kulutukset?
Lk 14:25—35.
30. Kadonnut ja löytynyt
Luuk 15.

Opettaja O. A. Kärnä

HYVÄT ENTISET OPISTOLAISET

Johtajatar Valkosen kehoituksesta haluan piirtää muutamia sanoja tervehdykseksi teille aikojen ja matkojen takaa.

— Viitenä peräkkäisenä vuotena olen saanut vierailta opistossanne. Laitoksen ulkonaiset olot ovat tänä aikana suuresti muuttuneet. Kohtavaarassa on siirrytty vanhojen rakennusten ahtaudesta ja vilusta uusien rakennusten korkeatasoiseen elämään.

Tällainen kehitys on tietenkin luonnollinen. Kansanopisto ansaitsee sen, ja opiston työntekijät varmaan ovat voineet panna merkille myös, että uudet ulkonaiset olot ovat vaikuttaneet edullisesti opiston kehitykseen.

Tältä opistotoimen tärkeimmältä kohdalta koettaa kuitenkin tehdä huomioita myös vieras. Ja puhuvalla vieraalla on siihen paremmat edellytyksetkin kuin asianomaiset itse ehkä uskovat. Kuulijakunta on puhujan edessä yleensäkin kuin avoin kirja, jonka asenne puhujaa ja hänen sanomaansa kohtaan ei ole peitettävissä. Nuorten kuulijain asenne on sitäkin avonaisempi.

Puhumishetken sisäisistä tapahtumista kantaa tietenkin vastuuta myös puhuja. Hän voi joko kosketella oikeita kieliä tahi erehtyä niistä. Mutta kun joku koskettelee vuodesta vuoteen siinäkin määrin samoja kieliä kuin esim. tämän kirjoittaja on kosketellut, niin kuulijoiden välillä voi jo tehdä vertailuja melkoisella objektiivisuudella.

Tällaisten vertailujen teko on tietysti arkaluontoinen asia ja vaatii kaiken sen roh-

keuden, johon pitkäaikainen työskentely nuorison parissa kasvattaa. Meidän kesken se lienee kuitenkin mahdollista. Te näet ette varmaankaan erehdy tarkoituksestani.

Sitä paitsi minun sanottavani ei kovin kummaista olekaan. Olenpahan vain vuodesta vuoteen kasvavalla ihmetyksellä muistellut sitä mielvirettä, joka laitoksessanne vallitsi edellä mainitseminani vilun vuosina. Huomatakseni laitoksen oppilaskuntaa kaunisti silloin sama jano, mikä antaa leimaa sen elämälle nykyisissäkin oloissa.

Matkalainen ei voi mennä tämän ilmiön ohi pohtimatta syitä siihen. Hän kysyy, tuliko silloin opistoon vain niitä, joilla oli sydämässään tavallista suurempi pakko. Vai pitkö heidän henkeään yllä opiston opettajain alistuminen samaan ulkonaiseen viluun? Vai onko niin, että suomalainen hengenelämä puhkeaa yhä vieläkin parhaaseen kukintaansa varjossa niin kuin puhkesi isiemmekin aikana?

Ehkä te olette pohtineet näitä kysymyksiä omassa piirissä ja kenties löytäneet ratkaisujakin. Ehkä ne vastaukset ovat minua vastassa ensi talvena, jos vielä saan saapua laitokseenne. Odotan.

J. k. — En minä tahtoisi ryhtyä hävittämään Kohtavaaran nykyistä ulkonaistakaan kukoistusta. Sillä vaikka varjojen kukat ovat usein suuria ja kauniita, on aurinkoisillakin kentillä hyvät puolensa. Siellä kasvaa kukkia paljon. Ja se on hyvin tärkeää, se.

Eräs mieltä lämmittävä juhlamuisto muinaisilta „vilun vuosilta“.

Terveisiä

kutomakurssilta

Opiston ylimmästä kerroksesta, t.s. kutomosta, kuuluu jälleen pauke ja helinä, sillä jo tavanmukaiseksi tullut kesän kutomakurssi on menossa. Tällä kertaa kurssilaisten määrä supistui puoleen entisestään, niin että touhu kenties on jonkinverran hiljaisempaa. Tosin ulkona työskentelevät talomme asukkaista ovat todenneet muutamia kertoja, ettei ainakaan pihalle avoimesta ikkunasta purkautuvasta iloisesta naurun remakasta päätellen kurssilla ole kovinkaan hiljaista. Te entiset kutomakurssilaiset kyllä ymmärrätte, että hilpeä huumori kuuluu eroittamattomasti tähän mukaansa tempaavaan kurssiin. Varsinkin, kun meitä on kaksi »iivantiiralaista», ei sille mahda mitään, että meidän kustannuksellamme on hauskaa monista, monista muista ilonaiheista puhumatakaan. — Tämä on kuitenkin vain »yksi säie» kaikesta siitä, mitä kurssiimme sisältyy. Olemme intoa ja touhua tulvillaan, kun vaihalloisen kankaan rakentamistyön jälkeen pääsemme sukulan kera istumaan kangaspuiden ääreen ja saamme todeta, miten kauniit kuviot alkavat kankaaseen muodostua. Silloin ei mielellään ehdittäisi syömään eikä juomaan. Silloin tunnemme suurta ja innoittavaa työn iloa.

Minäkin olen vihdoin viimein saanut olla mukana näihin kudonnan salaisuuksiin perehtymässä ja olen siitä vilpittömästi iloinut. Olen myös saanut todeta, miten merkittävästi tämä työ saa ajatukset siirtymään muistamaan myöskin kaikkein tärkeintä asiaa, sielun pelastumista. Kun omahyväisesti jo muka taidon hallitsevana kutoa paukuttaa, tuleekin opettaja ja ilmoittaa: »Tuosahan sinulla on virhe, paha virhe! Ole hyvä ja pura, muutoin se näkyy rumasti kankaassasi aina.» — Ja mikä onni, että sen virheen todella voi korjata! »Toisin on elämämme kankaan laita», olen silloin ajatellut. Usein kudomme sitäkin omahyväisenä ja itsevarmana tehden kumminkin siihen pahoja virheitä. Jokainen erehdys, ruma sana, teko, laiminlyönti, — kaikki ne siihen jäävät. Niitä ei voi purkaa eikä parsimalla korjata. Niiden jälki pysyy lähtemättömästi. Nämä viat ja virheet syöksisivät meidät jokaisen lopulta perikatoon, ellei meillä olisi ihmeellistä opettajaa, Mestariamme Jeesusta Kristusta, joka kuolemallaan sovitti

syntimme ja anteeksiantamuksen kautta pyyhki pois syntisyytemme, niin että Hänen uskomalla voimme pelastua. Kunpa me jokainen tämän kesän kutomakurssilainenkin ja sinä opistolainen, joka tätä luet, sekä kaikki ihmiset, oivaltaisimme, että loppujen lopuksi kuitenkin: »Oi, meille on yksi vain tarpeellinen, muut turhaa ja pientä on rinnalla sen, tuon ainoan rinnalla aivan: Veriarmosta autuas olla nyt saa, ihan armosta autuutta nyt omistaa, se poistavi tunnolta vaivan.»

Aino Karjalainen.

Tulkaa
valoon —
siunattaviksi

»Jos me valkeudessa vaellamme, niinkuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen Kristuksen, Hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.» I Joh. 1:7.

Näillä apostoli Johanneksen sanoilla tervehdin teitä, rakkaat toveriliittolaiset. On tavattoman hauskaa, että näin Pirtin Vies-tin välityksellä saan vielä yhteyden teihin. — Kuunnellessani helatorstain radiojumalanpalvelusta luettiin tekstissä: »Ja tapah-tui, että hän siunatessaan heitä, erkani heistä ja hänet otettiin ylös taivaaseen. Ja he kumarsivat häntä ja palasivat Jerusalemiin suuresti iloiten.» Mikä oli sitten heidän ilonaiheensa? Oliko odotettavissa siellä Jerusalemissa rikkautta, mainetta ja menestystä? Sellaista eivät varmasti opetuslapset edes ajatelleetkaan. Kyllä he aavistivat, että edessä oli päinvastoin ahdistusta, tuskaa,

LÄHETTIMME KIRJOITTA:

Tokio 17. 5. -53

Hyvät toveriliittolaiset!

Näen jo hengessäni teidät kokoontuneena opistokotimme suojiin juhannusjuhille. Saatte viettää siellä virvoittavia hetkiä Jumalan sanan ääressä. Kiittäkää Jumalaa siitä, että saatte kuulla niin paljon Hänen sanaansa julistettavan.

Kaikkiällä maailmassa ei ole edes koskaan kuultu ainoasta oikeasta elävästä Jumalasta ja Jeesuksesta Vapahtajasta.

Kyllä täällä Japanissa, varsinkin Tokiossa on jo tilaisuus kuulla Jumalan sanaa, mutta pieni on se joukko tässä miljoonakaupungissa, joka tästä tilaisuudesta ottaa vaarin. Mutta paljon, paljon on vielä maaseutukyliä, joissa ei vielä kertaakaan ole evankeliumia julistettu.

Mutta vähitellen, joskin hitaasti, kristin-usko voittaa täällä jalansijaa. Tänään on sunnuntai. Tulin juuri kirkosta. Ihmisiä oli aika paljon, n. 60 henkeä, suurimmaksi osaksi

kärsimystä. Ilon aihe oli siinä, että Jeesus siunasi heitä. Jo jäähyväispuheessaan lupasi hän olla omiensa kanssa joka päivä maailman loppuun saakka.

Jos Jeesus saa ohjata elämämme arjet ja pyhät, niin mitäpä se muuta on kuin suurta siunausta. Siitä alkaa myös uusi elämä orastaa ja kasvaa. Silloin me vaellamme valkeudessa Jumalan kasvojen edessä. Tässä valossa alamme nähdä myöskin toisia Jumalan lapsia. Yhteen tultaessa emme enää käytä aikaamme joutavaan, vaan me virittämme virtemme hänen kunniakseen, joka on verellään lunastanut meidät ja puhdistaa meidät kaikesta synnistä.

Toivon, että jokainen toveriliittolainen pääsisi osalliseksi Vapahtajan runsaasta siunauksesta. Mutta jos olet kulkenut ja edelleen aiot kulkea vieraana Vapahtajalle, pysähdy, kuuntele, mitä hänellä on sinulle sanomista. Miksi yhä itsepintaisesti suljet korvasi hänen kutsuvalta ääneltään. Pelkäätkö menettäväsi elämästäsi kaiken ilon. Turha pelko! Jeesuksen siunauksesta osalliseksi päästessäsi saat tuhatkertaa kestävämmän ilon. Saat iankaikkisen elämän.

Opiston Hilma-täti.

nuoria. Ikekuburon kirkossakin on oma nuorten piiri, jonka johtaja on eräs nuorista. — Kirkossa toimii myös nuorten kuoro, jota pastori Savolainen johtaa. Siinä on laulajia n. 15 henkeä. Minäkin olen ollut joulusta asti mukana laulamassa. Muutama viikko takaperin lauloimme nauhalle 12 laulua tässä kirkossa. Ne radioitiin sitten kolmena peräkkäisenä aamuna ja vielä uusintesityksenä kahtena aamuna. Kirkossa pidettiin myös musiikki-ilta eräänä sunnuntai-iltana. Kirkko oli melkein täynnä ihmisiä.

En minä vielä muuten ole pystynyt työssä mukana olemaan muuta kuin kuulijana. Kuulijana oleminenkin on ollut vielä vain mukana istumista. Puheista ei ole ymmärtänyt suoraan sanoen mitään. Vasta nyt, kun koko talven olemme lukeneet, on joinakin kertoina jonkun lauseen ymmärtänyt papin saarnasta. Se johtuu siitä, että vasta viime viikkoina olemme voineet ruveta lukemaan sellaisia kirjoja kuin lasten rukouskirjaa ja katekismusta. Tähän asti on koko Raamatun kieli ollut vierasta. Nyt on siihen ovi hiukan raottunut, mutta vain hiukan. Raamatun kieli on niin erilaista kuin tavallinen puhekieli. Ja tavallisellakaan kielellä ei vielä tule toimeen. Kyllä on edessä vielä suuri urakka. Mutta olen kuitenkin toivorikas. Olen huomannut, että tähänkin asti vähän kerrassaan on kieltä oppinut ymmärtämään. Jumalan armoa on, että olen saanut olla terveenä. Hän antaa varmasti voimaa vastakin niin paljon kuin tarvitsen. On turvallista, kun tuntee olevansa Jumalan armohoidossa, oii missä hyvänsä. Armo on joka aamu uusi ja anteeksiantamukseen saan uskoa joka päivä.

Täällä on jo kaunis kesä, ainakin meidän mielestämme. Japanilaiset eivät kyllä vielä pidä tätä kesänä. Eilenkin me kävelimme kaupungilla ohuissa kesäpuvuissa, mutta japanilaisilla oli villapuserot päällä. Miten mahtaakaan meillä olla kuuma heinäkuussa, kun nyt jo meistä on aivan heinäkuun helle. Kevät täällä on ollut kaunis niinkuin Suomessakin. Täällä vain on paljon enemmän kukkia kuin Suomessa. Helmikuun alkupuolelta lähtien on ollut aina jokin puu tai pensas kukassa. Kameliapensaat loistavine kukkineen olivat kauniita. Mutta kaikkein kauneimpia olivat kirsikkapuut, jotka kukkivat pääsiäisen aikaan. Viimeksi ovat atsaleat kukkineet. Ei ole ihme jos japanilaiset niin paljon puhuvat kukista. Kyllä kukat ja

Meillä oli lähetyskerho

Opistoajan päätyttyä varmaankin jokainen meistä entisistä oppilaista usein tuudittautuu opistoikaisten muistojen pariin ja hyvin monet opistossa oppimamme asiat askarruttavat mieltämme. Eräs tällainen tärkeä asia, johon saimme opistoikamme valaistusta ja jota opimme rakastamaan, on lähetysasia.

Viime talvikurssin aikana keräännymme perjantai-iltaisina pieneen lähetyskerhoon. Nämä kerhoillat olivat aina hyvin hauskoja. Teimme myyjäisiä varten käsitöitä ja saimme tuntea ihmeellisesti jonkinlaista työniloa, kun saimme osaltamme olla mukana tässä niin tärkeässä ja kalliissa työssä. Saimme työn lomassa kuulla aina jotain lähetysaiheista ohjelmaakin. Hauskaa oli jos omalta lähetiltämme Kaisu Piiraiselta oli tullut kirje. Jatkokertomuksena luimme Alan Patonin kirjaa: »Itke rakastettu maa.» Kuinka usein olimmekaan, ei vain lähetyskerhossa, vaan muulloinkin rukouksin mukana lähetystyössä. Tunsimme, ettemme voi paljoakaan kerhomme varoilla saada aikaan, mutta Jumala kuulee rukouksemme ja Hän voi

luonto yleensä voivat paljon ilahduttaa ihmistä.

Toivon, että Taivaallinen Isä antaisi Suomeinkin lämpimän ja kauniin kesän.

Lähetän vielä tervehdyksenä 1 Joh. 3:1. »Katsokaa, minkäkaltaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin.»

Kaisu Piirainen.

Japanilaisia nuorisoa

tehdä monin verroin enemmän kuin »kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme».

Eräänä huhtikuuisena lauantai-iltana meillä oli Nurmeksen Rukoushuoneessa myyjäiset japanilähetysten hyväksi. Opistolta tuli illalla opettajista johtajatar ja op. Kannisto sekä pari meitä opistolaisia myyjäisiin.

Aloitimme myyjäiset lähetyskerhomme tunnuslaululla: »Suo, Herra, valtakuntas». Sen jälkeen johtajatar luki lähetyskäsken Mt 28:18. Pyysimme Jumalalta sitä mieltä, että kun olemme saaneet lahjaksi niin paljon, niin tahtoisimme myös lahjaksi antaa. Pyytäen siunausta siirryimme sitten myyntipöytien ääreen, joista tavarat vähenivät melko huomattavasti samalla lähetysten kassan lisääntyessä. Klo 20 alkoi lähetysilta, jossa puhuivat rovastit Raila ja Tammio.

Seuraavana päivänä, 19 p:nä huhtikuuta oli vasta varsinainen opistomme järjestämä lähetysjuhla. Opistolta tuli loppujoukkue aamujunassa Nurmekseen. Menimme sitten kirkkoon jumalanpalvelukseen, jossa lauloimme kuorossa. Jumalanpalveluksen jälkeen siirryimme kaikki rukoushuoneelle lähetysjuhlaamme. Alkupuhe on johtajatar Valkosella.

Hän sanoi mm., että usko on henkilökohtainen suhde Vapahtajaan. Meille pitäisi olla Jeesuksen ääni kaikki kaikessa ja niin myös lähetyskäsky rakas. Tottelevaisuus Hänen sanalleen on suurinta kiitosta.

Puheen jälkeen oli opistolaisten laulu- ja lausuntaesityksiä ja lopuksi puhui rov. Tammio kertoen Japanissa tehtävästä lähetystyöstä valaisten asiaa kartan avulla. Sydämet tuntuivat lämpiävän suurelle asialle.

Jumalalle kiitollisin mielin palasimme takaisin opistollemme toivoen, että tämäkin pieni tilaisuutemme kantaisi satoa niin täällä kotimaassa olevien ihmisten sydämissä kuin siellä kaukana lähetysmaissakin.

Viellä kerran ennen opistoikamme päätymistä saimme kokoontua lähetysasian ympärille. Tällä kerralla oli musiikkikerho Nurmeksen pikku pappilassa sikäläisen läh.-ompeuseuran päättäjäistilaisuudessa. Siellä puhui mm. khra Koivisto korostaen puheessaan sitä, että meillä pitäisi säilyä ikävä taivaskotiin. Johtajatar kertoi väriainaa apunaan käyttäen Palestiinan matkastaan.

Kuin eräänä kauniina, kirkaana helmenä säilyy mielessäni opistoajalta muisto lähetyskerhoillista. Mutta toivottavasti tämä asia ei kuitenkaan saa levätä rauhassa siellä kauniitten muistojen joukossa, jotka taval-

„Missä ne yhdeksän ovat”

Nämä Jeesuksen sanat jäivät erikoisesti mieleeni siitä lähetysjuhlasta, jota vietettiin Nurmeksen rukoushuoneella huhtikuun 19 p:nä. Opistoltakin oltiin siinä juhlassa mukana koko opistolaisjoukon vahvuudella. Mutta meitä entisiä opistolaisia oli vain muutamia. Juhlan alkupuheessa kohdistettiin nämä Jeesuksen vetoavat sanat meille toveriliittolaisille. Ei sen vuoksi, että olisi tahdottu kysyä, miksi meitä oli siellä niin vähän, vaan oli kysymys jostain muusta hyvin tärkeästä asiasta.

Ehkäpä sinä, hyvä toveriliittolainen, muistat sen tervehdyksen, jonka saimme opistolta viime vuoden puolella, joulun alla. Siinähän kerrottiin opistokotimme tuoreimpia uutisia. Niiden joukossa mainittiin myöskin siitä lähetysompeluseurasta, joka oli siellä kerran viikossa kokoontunut. Samalla esitettiin toivomus, että mekin voisimme olla siinä mukana lähettämällä jotain sopivaa niihin myyjäisiin, jotka nyt pidettiin näiden lähetysjuhlien yhteydessä. Mutta vain muutamat toveriliittolaiset olivat muistaneet tämän. Siitä syystä oli meitä ajatellen herännyt tämä sama kysymys, minkä Vapahtajamme joutui tekemään niistä yhdeksästä parantamastaan pitalisesta miehestä, jotka eivät tulleet Häntä kiittämään. Vain yksi kymmenestä tunsivat olevansa kiitollisuuden velkaa auttajalleen. Olisikohan asia sitten todella niin, että suurin osa meistäkin kuuluu tuohon kiittämättömien joukkoon. Mehän tiedämme ja tunnemme sen, että meillä on kiitoksen syytä Jumalalle joka hetki, mitä moninaisimmista asioista. Mutta aivan erikoisesti on meillä kiitoksen syytä Hänelle siitä kalleimmasta asiasta, että olemme saa-

lisesti otamme esille aina silloin tällöin, kun on aikaa, vaan tahdommehan me, jokainen toveriliittolainen, olla osaltamme yhä edelleenkin työssä ja toiminnassa mukana viemässä eteenpäin lähetysasiaa ja muistamehan me opiston lähetysmyyjäisiä aikanaan pienellä paketilla tai rahälähetyksellä. Jumala on siunaava tämänkin työmme.

Anneli Silvennoinen.

neet oppia tuntemaan Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen. Olemme saaneet kuulla sanoman siitä pelastuksesta, jonka Hän tahtoo ilmoittaa kaikkiin maan ääriin. Tämä on ollut ja on edelleen mahdollista, kun saamme elää kristityssä maassa. Siitä syystä voi laulun tekijäkin meille sanoa: »Oi, syntinen, kuulithan sanoman sen, Tuon ihanan, kallihin ilmoituksen: Sun syntisi ristillä maksetut on, On Herrasi rakkaus vertaamaton.»

Mutta tätä pelastuksen sanomaa eivät ole kuitenkaan vielä kaikki kuulleet. Mehän tiedämme, että on vielä paljon sellaisia seutuja, joissa on pakajuus vallalla. Eikö meillä olisi todella suuri kiitoksen syy Jumalalle siitä, ettei meidän tarvitse elää pakajuuden pimeydessä. Meillä on Jumalan sana käytettävänä ja sen lupauksiin luottaen saamme elää iankaikkisen elämän toivossa. Anteeksi-antamuksen sanan kautta meillä on ilo ja rauha sydämessämme. Eikä meidän tarvitse kuolemaakaan peljätä, koska meillä on varmuus siitä, että tämän elämän jälkeen Herra lahjoittaa omillensa iankaikkisen autuuden luonansa.

Jos meille itsellemme on todella tullut pelastuksen asia tärkeäksi ja olemme saaneet armon uskossa omistaa Vapahtajaksemme Hänet, joka ristillä sovitti syntivelkamme, niin emme silloin voi olla tuntematta sydämässämme myös hätää niistä, jotka eivät vielä tunne Luojaansa ja Lunastajaansa. Tunnumme olevamme vastuussa heistä ja aivankuin velkaa Jumalalle sen, että teemme voitavamme siinä tehtävässä, jonka Vapahtajamme meille viimeisessä testamentissaan antoi. Usein kuitenkin saamme huomata sen, että oma uskonelämämmekin on niin heikkoa ja tunnumme itsemme mitättömiksi ja huonoiksi Herran työhön. Kun saamme huomata, miten suuresta asiasta on silloin kysymys, kun on kysymys lähetystyöstä, niin eiköhän vain monta kertaa tule silloin mieleemme sellainen epäilevä ajatus, voinko minä tehdä mitään niin suuren tehtävän edessä, kun olen näin pieni ja heikko.

Ehkäpä juuri tästäkin syystä monelta jää tämä asia jollain tavalla sivuun. Jätetään se niiden tehtäväksi, joilla on mielestämme muka paremmat mahdollisuudet siihen. Mutta, hyvät toveriliittolaiset, meidän ei kuitenkaan tarvitse näin ajatella eikä meillä ole oikeutta vetäytyä syrjään. Me voimme olla lähetystyössä mukana, vaikka eivät mahdollisuutemme ulottuisikaan kovin kauas. Jos emme itse voi lähteä lähetyskentälle, niin voimme kuitenkin olla lähettämässä toisia. Täälläkin kotirintamalla, omaa kutsustehtäväämme suorittaessamme on meillä mahdollisuuksia paljon toimia asian hyväksi. Jokaisella meillä on ainakin se yksi mahdollisuus, että voimme rukoilla. Onhan Vapahtajamme itse sanonut: »Rukoilkaa elon Herraa, että Hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.» Tsirokousta odottavat meiltä myöskin ne, jotka ovat Mestarinsa käskyä totellen lähteneet pakanain luo. Kun tämän muistamme, olemme silloin mukana lähetystyössä.

Mutta ehkäpä Sinulla on vielä jokin toinenkin mahdollisuus. Sinulla voi olla tilaisuus perustaa paikkakunnallesi tai omaan kotikylääsi esim. lähetysompeluseura, jos ei sellaista vielä ole, taikka nuorisoliitto-osasto, jolloin ompeluseura voi toimia myöskin osaston nimissä. Jos lähelläsi on toisiakin toveriliittolaisia tai muita, joiden sydämiin on Jumala saanut tulensa sytyttää, niin varmaan silloin kaipaatte tällaista yhteistä toimintaa. Yhdessä toimien voimme parhaiten toteuttaa sitä, mihin tutut laulun sanatkin meitä kehoittavat: »Yhä loistaos vaan hänen valkeuttaan, ole kirjeenä Kristuksen...»

Kun olen muutamia vuosia saanut olla mukana kotikyläni n.l. osaston toiminnassa, niin täytyy sanoa, että se on ollut suureksi siunaukseksi myös meille itse mukana olleille. Oma uskonelämämme on saanut siitä virkistystä, kun ompeluiltoihinkin kokoon tuessamme on Jumalan sana saanut puhutella myös virsien ja kanteleen laulujen kaikuessa. Ompeluilloissa olemme aina keränneet kolehdin ja näin olemme saaneet kootuksi varoja myös Japaninlähetystyöhön. Tällaisessa toiminnassa voi olla mukana yhtä hyvin nuoret kuin vanhatkin. Voimme kutsua mukaan niitä, jotka kulkevat täällä

Helluntaina Hampurissa

Juhlapäivän viettäminen kotoa poissa, vieraassa maassa, herättää oman mielenkiintonsa sellaiselle, joka ei tunne aikaisemmin maan tapoja. Meidän olinpaikkamme, Hampurin kaupunki, vietti helluntaita samaan tapaan kuin meillä vietetään juhannusta. Helluntaiaattona myöhään illalla oli eräälle kaupungin lahdelle järjestetty meidän kokkoamme vastaamaan ilotulitus. Se oli niin suuremmoisena kaunis, ettei sitä osaa kuvatakaan. Toinen toistaan kauniimpia erimallisia ja -värisiä valoja syttyi ja sammui taivaalla jättäen jälkeensä seitsohuita erivärisiä savu-utuja, kuin satuhaltijoitten huntuja. Jollakin ihmeellisellä tavalla eräälle sillalle oli järjestetty vesiputousta kuvaava näky.

vieraina Junalalle. »Jollet sä yllä kauas, vie sana veljesi luo. Naapuri nouda kanssas ja taivahan tielle tuo.» Kutsukaamme heitä sanan ääreen, niin että mahdollisimman moni saisi uskon kalliin lahjan sydämeensä ja sitä tietä tulisi heille myös lähetysasia rakkaaksi.

Kiitollisuutemme Jumalaa kohtaan voimme parhaiten osoittaa tottelemalla Hänen tahtoansa. Kun elämme täällä Herran omina, niin silloin meillä on ilo palvella Häntä. Hajallaankin ollen voimme liittyä yhteiseen rintamaan, koska meitä yhdistää näkymätön side. »Sillä jos me vaellamme valkeudessa kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.» (1 Joh. 1:7.)

Jos sydämemme on avautunut näkemään sielumme pelastuksen ja autuuden Jeesuksen veressä, niin silloin me tahdomme jotain tehdä toisten lunastettujen pelastamiseksi.

Tehkäämme työtä niin kauan, kun vielä päivä on. — Siihen saamme voimaa Häneltä, joka meitä työhönsä kutsuu.

Kerttu Kuittinen.

JUHANNUKSENA

Kuukautta ennen juhlaa, jolloin tätä kirjoitan on tietenkin vaikeata eläytyä täysin sen tunnelmiin. Semminkin kun on ollut viisi vuotta kaukana niistä Kauko-Idän saarilla, missä ei juhannusta missään mielessä vietetä. Ei ole halua keskikesän juhlaan siellä, missä silloin jo kesä niin monessa mielessä on liian kysynyt, niittyjen, jos sellaisista voisi ollenkaan puhua, kukat jo ammoin lakastuneet ja vehrein väri jo keltastunut. Eikä juhannuksen uskonnollisena aihe ole siellä erityistä juhlaa ainakaan vielä saanut synnytyksi.

Mutta täällä pohjolassa on ikäänkuin pakko tuntea jo etukäteen juhلاميelta valon tavattomasta voimasta ja pituudesta. Mieli virittyy herkäksi tämän valon sanoin kuvattomasta vaikutusvoimasta luonnossa. Kuusi kuukautta aikaisemmin oli pakko etsiä tätä juhلاميelta keinovalojen sytyttämisen kautta silloin vallitsevan pimeyden keskelle. Jos joulun keinovaloissa niissäkin on salaperäinen lumousvoimansa, on sitä vallankin oikean valon paisteessa, joka ei tiedä oikeastaan pimeydestä lainkaan.

Meille pohjolan kristityille on juhannus suuri juhla kuitenkin pääasiassa ja ratkaisevasti siksi, että muistellemme suurinta vaihasta syntyneistä, Johannes Kastajaa. Hiljennymme oppimaan hänen karusta mutta pohjiin saakka vaikuttavasta rakkaudestaan totuuteen ja silloin myös totuuden persoonitumaan Vapahtajaamme, ja meille evankelisen kansanopiston väelle vaistomaisesti mieleen juohtuu opistojemme kesäjuhlat. Tuntemme tarvetta saada juhlaa juhannusta yhdessä juuri opistokotiemme vaiheilla. — Nurmeksenkin opiston uskollinen ystäväpiiri tuntee paljosta jäävänsä osattomaksi, silloin kun opiston kesäjuhliin ei päästä. Siksi sinne pyrkimisinnossa ja vilpittömässä yrityksessä alkoon olko vikaa, ettei paikka siellä jäisi tyhjäksi. Siellä ystävät taas tavataan!

Kristian Tammi o.

Tämä 1.700.000:n asukkaan kaupunki on kärsinyt hirvittävästi pommituksista. Kokonaisia kortteleita on rauniokasoina. Näyttipä meille oppaamme erästä kaupunginosaa, josta on 14 km:n alalla kaikki asumukset pommitettu alas. Sitä tuskaa ja hätää, joka siellä on silloin vallinnut! Eräs nuori rouva näyttää raitiovaunun ikkunasta kuoppaa, jossa hänen ensimmäinen kotinsa on sijainnut. Häneltä on mennyt pommituksessa kaksi lasta ja kolme kertaa koti. Hän on vain eräs sodasta kärsinyt, mutta jos saa tutustua saksalaisiin, löytyy sodan aiheuttamaa kärsimystä varmaan useasta kodista. Sokeita, tekokädellä ja -jalalla varustettuja huomaa miesten joukossa ihmeellisen paljon.

Helluntaijumalanpalveluksen viettopaikaksi me valitsimme kaupungin monien kirkkojen joukosta ehjänäsäilyneen luterilaisen St. Petri kirkon. Kirkko samoin kuin kaupat, kahvilat, laivat y.m. ovat juhlistetut koivuun, kuten meillä juhannuksena. Kirkon ovelta

Tervetuloa juhannusjuhliille!

Opistolla siis toivomme tapaavamme tänä kesän suurena juhvana, valon juhvana. Kaikki ette ole opistoa kesäisessä ympäristössä nähneetkään. Kaunista täällä on, sanoin-kuvaamattoman kaunista. Miten riemullista onkaan taas tavata Toveriliiton merkeissä näillä tutuilla tanhuvilla, nauttia luonnon ihanuudesta ja hiljentyä Sanan puhuteltavaksi. Odotamme sananjulistajiksi juhliemme oman seurakuntamme pappeja sekä hyviä ystäviämme rovasti Tammiota ja lähisaarnaaja Veikko Piiraista, mahdollisesti tulee myöskin piirisihteeri Lauri Vappula. Johtajamme ehtii myöskin kotiutua ulkomaanmatkaltaan juhannukseksi.

Aattoiltana on alkajaistilaisuus ja kokkojuhla, juhannuspäivänä jumalanpalvelus klo 10 ja sen jälkeen päiväjuhla, iltajuhla klo 18.

Raivaa taas toveriliittolainen esteet tieltäsi ja valmistaudu lähtemään opistokodin yhteiseen kesäjuhlaan, valmistaudu ennen kaikkea rukoillen.

Tervetuloa!

nusta yhdessä juuri opistokotiemme vaiheilla. — Nurmeksenkin opiston uskollinen ystäväpiiri tuntee paljosta jäävänsä osattomaksi, silloin kun opiston kesäjuhliin ei päästä. Siksi sinne pyrkimisinnossa ja vilpittömässä yrityksessä alkoon olko vikaa, ettei paikka siellä jäisi tyhjäksi. Siellä ystävät taas tavataan!

Kristian Tammi o.

meille ojennetaan virsikirjat ja jumalanpalveluksen järjestys, joten voimme seurata mukana, vaikka se onkin hiukan poikkeavaa omastamme. Saimme kuulla voimakkaan julistuksen tekstistä: »Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat». Jumalanpalveluksen loppuksi pappi luki ristinmerkin tehden Isä meidän rukouksen ja koko seurakunta Herran siunauksen. Sitten lähtivät kirkosta pois ne, jotka eivät osallistuneet ehtoollisen viettoon. Eriköisen vaikuttavaa oli, kun pappi kysyi rippisaarnan yhteydessä, uskovatko ehtoollisvieraat syntinsä anteeksi ja jokainen vastasi kysymykseen omakohtaisesti. Senjälkeen heille julistettiin synninpäästö. — Vieraalla maalla, koti-ikävänsäkin vaivatessa saa tuntea, että meillä on sama Isä ja kokea pyhien yhteyttä niiden kanssa, joille ei ole mitään kadotustuomiota, jos he Kristuksessa Jeesuksessa ovat.

Valva Salomaa.

Opistotovereille

Vaikutelmia

Pyydän erikoisesti tervehtiä vuoden 1950—
51 kurssilaisia.

toveripäiviltä

»Riemuin Jumalalle laula,
Kiitosvirsin soikoon maa!
Autuus, armo: saamme olla,
iät Hänen lapsiaan.
Riemuitkaamme, riemuitkaamme,
Loistaa päivän kirkas koi.
Yhä valkenee vain elon tiemme,
Kiitosvirsi soios, soi!
Herra johtaa kulkuamme,
suojaa tiellä taistojen.
Hän suo voimaa voimaksemme
läpi matkan maallisen.»

Näillä laulun sanoilla tahdon tervehtiä Sinua, rakas opistotoveri. Olen odottanut sitä hetkeä, jolloin saisin tavata Sinut ja puristaa lämpimästi kättäsi. Mutta tällä hetkellä näyttää kuitenkin siltä, ettei minulla ole mitään mahdollisuutta päästä mukaan, kanssasi iloitsemaan Sanan ääressä.

Ehkä Sinä odotit samaa, mutta Jumalan tahto oli toisin. Tuntuu melkein vaikealta alistua siihen, mutta parempi kuitenkin elää päivä kerrallaan Hänen tahtonsa tiellä. »Te tarvitsette kestäväisyyttä tehdäksenne Jumalan tahdon.» Hebr. 10:36.

Jeesuksen suuri rakkaus on ollut suoja-muurinani kulkiessani elämän kaitaa tietä, joten saan siis koko sydämestäni yhtyä alussa oleviin laulun sanoihin.

Toivottavasti Sinä olet saanut kokea samaa. Jos kuitenkin on käynyt niin, että olet kompastunut tiellä, sanoisin Sinulle: Älä murheellisena jää katsomaan taaksesi, vaan kohota katseesi ylös Golgatan ristille. Sieltä saat voittovoimaa aloittaa uudelleen. Hän, joka on kulkenut syntiemme tähden kärsimystien, ymmärtää Sinua.

Ellet jaksa eteenpäin käydä, niin pysy hiljaa paikallasi, katsele Jeesusta ja odota Häntä. Sillä »ne, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohottavat siipensä kuin kotkat. He juoksevat, eivätkä näänny, he vaeltavat, eivätkä väsy».

Jään toivomaan Sinulle Jumalan siunausta (Jes. 40:31) ja iloista Jumalan lapsen mieltä, joten onnellisena saat yhtyä kanssani laulamaan:

»Jeesus auttaja nuoruuden päivän,
kun on kevät ja kirkas sää
Jeesus lohdotus elämän ehtoon,
kun jo kuoleman yö hämärtää.»

Terveisin

Laina Pirinen.

Aattopäiväkin oli jo melkein koko päivän juhlaa. Aamupäivällä teimme juhla- valmisteluja ja järjestimme majoitusta. Siinä valmistellessa tuli mieleeni ajatus, tuleeko- han niitä vieraita niin paljon kuin niitä odotetaan. Epäilykseni kumminkin osoittautui turhaksi. Sen huomasin jo iltapäivällä, kun vieraita tuli eri suunnilta aivan virtaamalla. Toivotimme heitä tervetulleeksi laululla. Niin päivä kului iltaan, jolloin oli tervet- liaisilta ja juhlat varsinaisesti alkoivat. Juhlista muodostuikin niin mieleenpainuvat, ettei niitä varmaan koskaan voi unohtaa. Sain kuulla niin paljon, ettei sitä kaikkea voi muistaa, mutta muutamat asiat erikoisesti puhuttelivat ja niin jäivät mieleeni.

Marianpäivänä päiväjuhlassa oli paljon arvokasta ohjelmaa. Siitä jäi erikoisesti mie- leeni kolme asiaa. Kun eräs toveriliittolai- nen puheessaan vakuutti, että pahan valta on maailmassa suuri, mutta Kristuksen suu- rempi, mietin sitä asiaa ja ajattelin: »Kyllä varmaan hän on oikeassa, Kristukseen luot- taen minäkin voin voittaa pahan». Sydäntä sykähdytti sekin, kun lähes kaksisataa nuor- ta lauloi: »Sun omanas ja lapsenas Mä tah- don aina olla, Sinulle yksin kelvata Ja maail- malle kuolla». Professori Vuorinen, tuo vii- sas mies, vakuutti puheensa lopussa, ettei hänellä vähäisellä ihmisellä, syntisraukalla, ole muuta turvaa kuin Kristuksen armo. Sen kuullessani käsitin, ettei ihmistä voi mikään muu auttaa kuin Kristuksen armo.

Illan kohokohdaksi muodostui merkkien jako ja siihen liittyvät ohjelmat. Mainit- tiin, että merkki velvoittaa. Ne sanat tun- tuivat kovin peloittavilta, mutta kun vakuu- tettiin, että se antaa myös rohkeutta ja Jee- sus antaa voimaa, sen turvin uskalsi sen ottaa. Sen käsitin, ettei ristinlipun juurella taistelemisen ole helppoa, mutta Kristus on luvannut öila omiaan läsnä ja Hän myös lupauksensa täyttää.

Kun myöhään illalla juhlat loppuivat ja ercsimme kukin majapaikkoihimme, tuntui jokaisen mieli varmaankin haikealta. Silloin mieleissäni liikkuivat runoilijan sanat:

»Yhtehenkö tulla saamme
Tuolla puolen Jordanin,
Pelastettuun suureen joukkoon
Ikirauhan majoihin?»

Helvi Pirinen.

*

Kaikkein herkin ja mieliinpainuvin meille opistolaisille oli iltajuhla. Silloin tunsin jostain samaa kuin juhannuksena 1948. Ero oli vain siinä, että silloin olin kotiseurakunnan kukin ja koivuini koristetussa temppelessä. Silloin pelkäsin niitä kahta kysymystä ja sitä, etten voi elämässäni kaikkea toteuttaa, mitä nuo vastaukset lupasivat. Merkinjakotilaisuudessa meiltä yhteisesti ei kysytty mitään eikä tarvinnut vastata. Tuo hetki säilyy mielessä aina, kaikki oli niin juhlallista ja pyhää. Ainakin minusta tuntui tuon merkin velvoittava tehtävä liian suurelta. Oi, jospa minäkin vois olla viemässä sanomaa lunastuksesta kärsiville sisarille ja veljille. Tämä ajatus täytti mieleni ja rukoilin: »Tapahtukoon Herra Sinun tahtosi». Lauloimme tunnuslaulumme viimeisen säkeistön. Muistan johtajamme sanat: »Kai kukoon tämä meidän laulama koko elämäne ajan». Me tiedämme, ettemme omin voimin jaksais taistella kiusauksia vastaan, mutta Herran avulla me jaksamme. On turvallista tietää: »Jos ilohon Hän meidät vie, Tai surun alhoon käypi tie. Hän meitä johdattaa».

Eila Raijas.

*

Marjatta Lainpellon tervehdys VII:n kurssin esittäytyessä Toveripäivillä:

On jo lähes viisi vuotta kulunut siitä, kun jätimme tämän rakkaaksi käyneen opistokodin. Elämä eteenpäin näytti silloin synkältä. Usko tuntui liian heikolta ja ainakin omalla kohdallani tuntui kaikki niin epävarmalta. Tunsimme olevamme vailla kaikkea turvaa, kun täytyi erota hyvistä opettajista ja opistotovereista. Mutta tämä oli aivan turhaa pelkoa, näimme ja ymmärsimme liian hämärästi. Ei koulumme loppunut siihen, sillä elämämme on koulua jatkuvasti. Opettajavoimasta ja ystävistä ei ole puutetta. Taivaallinen Isämme suuressa armossaan ja rakkaudestaan meihin tahtoo opettaa ja kasvattaa koulussaan koko elämämme ajan. Häneltä ei puutu viisautta eikä taitoa kouluuttaessaan meitä pahoja ja itsepäisiä ihmisiä. Kun me usein panemme vastaan emmekä tottele, niin hän löytää aina uusia keinoja, joilla saa meidät puolelleen. Siksi hän johtaa meitä usein vaikeuksiin ja vastoinkäymisiin nöyryyttäkseen meitä. Varmasti jokainen meistä on saanut sellaista kokea ja joutua usein epätoivoon asti, kun emme ymmärrä Jumalan tarkoitusta. Kuitenkin kaikki, mikä meitä elämässämme kohtaakin, onni sekä onnettomuus, on tarkoitettu meidän parhaaksemme. Se on Jumalan armoa ja rakkautta. Olen monta kertaa saanut tämän niin elävästi kokea omassa elämässäni. Siksi haluan siitä teillekin kertoa.

Varsinkin teille tämän talven oppilaat, jotka joudutte pian lähtemään tästä opistokodista ulos elämään, tahdon sanoa: Älkää lähtekö murheellisina, vaikka tuntuukin ikävältä erota. Teidän on syytä iloita ja kiittää Jumalaa kaikesta, mitä olette häneltä saaneet. Onhan Jumala antanut teidänkin Vapahtajaksenne ristin kuoleman kautta Poikansa Jeesuksen, joka vieläkin tahtoo olla ystävänne ja auttajanne päivästä päivään. Jos teillä vaan on halua olla Jumalan lapsena ja kulkea Hänen tahtonsa tietä, niin saatte ajan mittaan ilolla huomata, että Hänen tahtoo pitää teistä huolen. Varma on tämä Jeesuksen sana: »Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.»

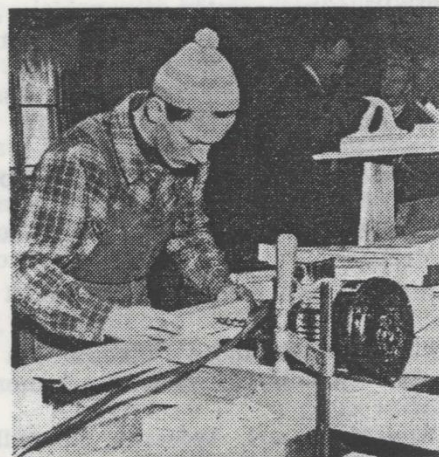
*

Toveriliiton neuvottelukokouksessa 24. 3. »johtokuntaan» tulivat valituiksi:

Raija Rätty
Irma Lainpelto
Pertti Miettinen
Laina Kaverinen
Kalevi Rätty
Impi Piitulainen
Liisa Arpila
Jorma Nevalainen

*

Päätettiin avata Toveriliitolle oma posti-siirtotili ja ruveta perimään jäsenmaksut ja Pirtin Viestin tilausmaksut sen välityksellä ensi vuoden alusta lukien.

Toveriliiton uusi puheenjohtaja Kalevi Rätty

Uusi rahastonhoitaja, kudonnanop.
Aune Surakka

TOVERILIITON OMAN POSTISIIRTO- TILIN NUMERO ON 82253

Jos Sinulla hyvä toveriliittolainen on rästitin jäänyt maksamattomia jäsenmaksuja, niin kiiruhda täyttämään velvollisuutesi. Postisiirtotilille voit sen tehdä mukavasti. Ehkäpä muistat, että jäsenmaksu on 100:—vuodelta. Toveriliitto tarvitsee rahaa toteutukseen suunnitelmiaan. Pääasiallisin tulolähde on juuri jäsenmaksut. Usealta ovat ne varmaan vain unohtuneet.

Pirtin Viestin maksut ynnä muut Toveriliitolle tulevat rahalahetykset voi samoin suorittaa nyt kätevästi oman postisiirtotilin avulla.

Lähtöhetken ajatuksia :

Täällä opistossa olemme varmaan jokainen saaneet elää elämämme ihanimman talven, hyvän toveripiirin keskellä. Täällä olemme tänä talvena tulleet ikäänkuin sisaruksiksi ja varmasti monta kertaa tulemme jälkeensä kaipaamaan opisto-aikaa.

Tänä talvena olemme saaneet oppia paljon. Mutta kaikkein tärkeintä on ollut se, että olemme saaneet olla Jumalan sanan opetettavina.

Anja Nevalainen.

Elämä opistokodin ulkopuolella odottaa meitä. Se kutsuu opistonuoria monella tavoin.

Jumalan suuri työsaarna on meillä myös edessämme. Saako Jumala meistä työntekijöitä. Jeesus itse on sanonut: »Eloa on paljon, työmiehiä vähän».

Kenties Jumala on saanut puhutella Sinua

opisto-aikana. Jospa Pyhän Hengen liekki palaisi meidän kaikkien sydämissä, palaisi ja innostaisi työhön Herran saralle, vaikka kaikkein vähäisimmälle paikalle.

Liisa Kähkönen.

Vasta siellä kiusauksissa osaamme paremmin antaa arvoa tälle ajalle. Varmaan sitten opisto-aika alkaa elää ja kirkastua meille aivan uudella tavalla. Saakoonkin ikävä jäädä meille tätä aikaa. Sillä se kaipaus on meitä kuljettamassa kohti taivaan kotia, lähemmä Vapahtajaamme.

Sama Vapahtaja, joka on ollut meidän kanssamme täällä, seuraa meitä, minne me kulkenemmekin. »Hän osoittaa meille tien, jota meidän tulee vaeltaa». »Jos ilohon Hän meidät vie tai surun alhoon käypi tie, Hän meitä johdattaa».

Hilma Tirronen.

Kuinka olikaan Jumalan suuri armo, kun sain tulla tänne opistoon. Olen jälestäpäin monesti ajatellut: se kannatti, se totisesti kannatti.

Irma Savolainen.

Elämä täällä on ollut turvallista, niinkuin rauhaisassa lahden pohjukassa kaukana maailman myrskyiltä. Täällä no minunkin elämäni saanut pohjan. Ja tämä pohja on kotoisin siitä sanasta, jota täällä joka päivä tutkitaan.

Minun kohdallani tämä aika on ollut kultaista aikaa, jonka valoisia ja kauniita muistoja en tule unhoittamaan koskaan. Saa sanoa turvallisesti: »Hyvä meidän on täällä ollut olla».

Anja Piirainen.

*

Lääninrov. Eero Lehtisen juhlapuheesta Karstulan ev. kansanopiston päättäjäis- juhlassa 3. 5. -53.

»Kristillinen kansanopisto ei eroa muista kansanopistoista sillä tavalla ja siinä määrin kuin usein luullaan. Monelle opistoon tulleelle kristillisen kansanopiston työjärjestys on ollut yllätys. Uskonnonopetusta on yllättävän vähän, mutta sensijaan käytännöllisiä aineita paljon, niinkuin muissakin kansanopistoissa. Onhan kristittykin kutsuttu kutoomaan, tekemään käsitöitä ja harjautumaan kaikissa käytännöllisen elämän hyvissä taidoissa.

Mutta mikä sitten tästä meidän opistotamme tekee kristillisen? Ei suinkaan saarna ja uskonnonopetus sinänsä, vaan ennen kaikkea rukous, se henki, minkä hallitsemisena istutaan kangaspuitten ääreen, syvennyttään maatalouteen j.n.e. Rukous ja kiitos, Herran avuksihuutaminen ja turvautuminen

TOVERILIITTO TOIMII

Näin kesän lähestyessä, kun muuttolinnutkin ovat alkaneet liikehtiä, on täältä opistokin pyrähtänyt pieni joukko toveriliittolaisia aina sunnuntaisin retkilleen ja matkan varrella on tullut lisää tovereita joukkoon.

Ensimmäinen retkeilyimme kohde oli Nurmeksien Kynsiniemen koulu, jossa pidimme illalla 17. 5. opistojuhlan. Ohjelmassa aluksi opettaja Surakka luki ps 16. Sitten esittivät sinne kokoontuneet toveriliittolaiset laulua ja Kalevi Rätty puhui aiheenaan: »Sitä, joka minun tyköni tulee, sitä minä en heitä ulos». Hän sanoi tämän asian kirkastuneen itselleen opistoaikana. Johtajatar puhui Paavaliin taivaallisesta näystä. Sinä iltana kyselemme itseltämme, onko meillä taivaallista näkyä, joka elämäämme kannattaisi. Unelma Nevalainen lausui vielä runon ja Erkki Korhonen kertoi opistotalven merkityksestä omalla kohdallaan. Arvottiin lopuksi kakku Toveriliiton hyväksi. Loppujen lopuksi saimme me toveriliittolaiset viettää vielä rattoisan hetken koulun yläkerrassa kahvikuppien ja laulun parissa.

Seuraavana sunnuntaina, joka olikin hellunta, kokoontui joukkomme Mikonsalmen sillalle klo puoli 9. Sateesta huolimatta oli

siihen, mitä Jumala on meidän edestämme tehnyt — siinä kristillisten kansanopistojen tunnusmerkit.

— — —

Nuoret, älkää lähtekö elämään mistään vastakohtaisuuksista! Olkoon vaelluksenne hiljaista elämää rukouksessa ja uskossa. Evankelinen liike ei elä jännityksestä joidenkin toisten kanssa, vaan rauhasta Jumalan kanssa. Teistä, opiston käyneistä, seurakuntamme toivovat saavansa hiljaisia Jumalan lapsia, jotka elävät sekä syntiensä tunnossa että Kristuksen kirkkauden kokemisessa. Viekään hiljaisesti armoviestiä eteenpäin. Me emme tarvitse kovaotteisia tai kovasanaisia kristittyjä, vaan hiljaisia, suoraryhtisiä, valoisia, iloisia ja hiljaisuudessa rohkeita Jumalan lapsia.

Te, oppilaat, joudutte lähtemään opistosta, sen turvallisten seinien sisältä, ulos elämään, monien kiusausten keskelle. Muistakaa, että meidän Vapahtajamme, joka on ollut kaikessa kiusattu niinkuin mekin, voi kiusatuita auttaa. Hän on taitavin ja luotettavin kasvattaja. Jättäkäämme elämäni hänen haltuunsa. Jotain tulee tällaisistakin näin huonoista ja puutteellisista, kun hiipä saa kasvattaa».

meitä kerääntynyt 11 kappaletta, muutamia aina Valtimolta saakka. Iloisen mielialan valitessa saavuttiin sitten Kuohatin koululle sopivasti juuri ennen radiojumalanpalveluksen alkamista. Juhlamme alkoi klo 12 ja iloksemme oli saapunut väkeäkin aika runsaasti. Kalevi Rätty kertoi ensin kevätmietteitään ja toveriliittolaiset lauloivat kahteenkin otteeseen. Viime talven oppilaista Sanni Korhonen ja Jorma Nevalainen lausuiivat ajatuksiaan opiston antamista vaikutteista. Opettaja Surakka lausui Jaakkolan runon: »Kutsu nuorille». Johtajatar puhui Jumalan sanan kylvöstä sanoen m.m.: »Usko ei lähde ihmisestä, se syntyy vain taivaallisesta siemenestä, Jumalan sanasta», sekä selosti opistokodin elämää ja työtä. Lopuksi puhui maanviljelijä Urho Kuvaja. Tilaisuuden päätyttyä ja tyttöjen muututtua jälleen pojiksi lähdimme ajamaan seuraavaan pysähdyspaikkaamme Petäiskylän koululle. Tämän illan juhlasta mainittakoon, että basson ei tarvinnut »kellä», kun sai tuekseen Heikuran Tuomon ja niinpä laulumme menivätkin täällä parhaiten. Vielä illalla ajoimme koko tyttöjoukko opettajien kanssa Saramon Pietulaan yöksi ja pojat jäivät Petäiskylälle Tuomon kotiin.

Toisen helluntaipäivän aamuna oli Saramon kansakoululla rov. Railan pitämä maakirkko ja sen jälkeen meidän opistojuhlamme. Väkeä oli paljon ja ohjelmamme sujivat entiseen tapansa. Kiitollisuus täytti mielet, että olemme taas, vaikka vaatimattomasti, saaneet olla kertomassa Vapahtajastamme ja toimia opistomme hyväksi. Ja sitten kohti Puiroonkangasta. »Hyvät pyörät ja nuoret ajajat» ehtivät n. 2 t. ennemmin koululle kuin »huonot pyörät ja vanhat ajajat», joiden piti käydä Ronkelin Alapihassa vähän hengähtämässä välillä. Ankarasta vastatuulesta huolimatta kaikki olivat lopuksi onnellisesti perillä ja saivat nauttia koulun opettajan vieraanvaraisesta ystävällisyydestä ja valmistautua iltatilaisuutta varten. Kasvavaa nuorisoa, poikia ja tyttöjä oli juhlassamme ilahduttavan runsaasti. Toveriliittolaisia saapui kauppalastakin lisää joukkoomme.

Kun kaikki tämän retken neljä juhlaa oli pidetty, suuntasimme toisen helluntaipäivän illaksi »Kokkosen» mekin me kohtavaaralaiset opistomme suihkuse-

HELSINKIIN!

Jälleen on kesäohjelmassamme opintomatka, joka tehdään evankeliumijuhlien aikoihin pääkaupunkiin.

Matkalle lähdetään 27 päivänä klo 12,14 Kohtavaarasta. Ensimmäinen pysähdyspaikka on Viinijärvi. Siellä on samana iltana, siis perjantai-iltana, opistojuhla Viinijärven Valistustalolla. Yöpyminen tapahtuu sotainvalidiiden amattioppilaitoksessa Liperin Veljesharjulla. Lauantaamupäivä vietetään Jokiniemen tilalla tutustuen mm. erilaisiin maa- ja kotitaloutta helpottaviin koneisiin. Matkaa jatketaan klo 15.32 Jyväskylän Haapamäen kautta Hämeenlinnaan, jonne saavutaan aamulla klo 5.19. Kun on levähtänyt tarpeeksi lähdetään katselemaan nähtävyyksiä. Käydään mm. luonnonkauneudestaan kuuluisalla Aulangolla. Illalla klo 19 pidetään opistojuhla Hämeenlinnan Rukoushuoneessa. Hämeenlinnassa yövytään vielä ja jatketaan seuraavana päivänä matkaa Helsinkiin. Siellä ehdimme ennen evankeliumijuhlan alkua rauhassa tutustua moniin pääkaupunkiin nähtävyyksiin. Heinäkuun 1. päivän iltana alkaa Suomen Lutherilaisen Evankeliumiyhdistyksen 80-vuotisjuhlat Lutherin kirkossa klo 19. Suuri elämys on olla mukana näillä juhlilla. Kaikkien evankelisten opistojemme nuorisoa on silloin suurin joukoin siellä ja evankeliumin eläväksi tekevä sana kaikuu voimakkaana. »Autuaat ovat ne, joilla on

mielessänsä pyhät matkat» tulee mieleen tätä ajatellessa. Toivottavasti saamme mekin juhliessa siunauksen mukaamme. Perjantaipäivän ohjelmasta mainittakoon japanilaisen pastori Haneme Inadomin esiintyminen ja nuoris juhla, jossa usean kansanopiston johtajat puhuvat ja kaikkien evankelisten opistojen oppilasryhmät esiintyvät. Perjantai-iltana klo 19.55 lähdemme paluumatkalle Kouvolan Joensuun kautta ja olemme takaisin Kohtavaarassa lauantaina 5. 7. klo 12.48.

Seurueena matkustaen tulee matka kokonaisuudessaan kutakin seurueen jäsentä kohti maksamaan vain 1600 mk. Tämän lisäksi on varattava rahaa syömiseen ja asumiseen, raitiovaunulippuihin ja lyhyihin laivamatkoihin, mahdollisiin pääsylippuihin ja sen sellaiseen. Majapaikaksemme saamme Kallion Rukoushuoneen Alppikatu 19, maksu on 50:— yöltä.

Mukaan on otettava huopa, lakanat, pyyheliini ja saippua, virsikirja, Sionin Kannel, muistiinpanovihko ja kynä.

Jokaista matkalle aikovaa pyydetään ilmoittautumaan ensi tilassa ja lähettämään lipun ennakkomaksuna 1000 mk.

Ennen kaikkea on matka tarkoitettu viime vuoden opistolaisille, joten heitä odotetaan jokaista saapuvaksi. Mutta tervetulleita ovat muutkin toveriliittolaiset tälle yhteiselle opinto- ja juhlatkalamme. Saamme pyytää Jumalan siunausta sille.

kolla liikkeelle Valtimoa kohti. Osa meni junassa ja osa ajoi pyörillä koko matkan. Tällä retkellä oli opettajistostakin mukana 62,5 %. Valtimon pappilan pirtissä kokoontuimme ensin jonkinlaiseen harjoitukseen ja sitten menimme kirkkoon jumalanpalvelukseen. Lauloimme kuorossa jumalanpalveluksessa kaksi kertaa. Siirryimme kirkosta keskuskansakoululle, jossa oli meidän juhlamme. Aluksi puhui agronomi Karjalainen, jonka jälkeen kuoromme lauloi. Meitä toveriliittolaisia olikin koolla ihan juhlallinen joukko, noin kolmekymmentä. Ohjelmasta mainittakoon edelleen opettaja Kanniston, johtajattaren ja viime vuonna opistossa olleitten toveriliittolaisten Anneli Silvennoisen ja Erkki Korhosen puheet. Agronomi lausui kaksi Helmi Ranteen runoa ja Kuittisen sisarusket esittivät kolmi-äänisen laulun: »Tuhansin kielen». Anneli Silvennoinen ja Erkki Korhonen lauloivat dueton: »Kun Jumala on meidän Jumalamme». Väliajalla muutamia lauluja. Pirtin Viestiä

tarhasi kalleinta viljaa ikikesähän valmistuu». Sitten meitä oli kutsuttu Kuittiselle, toveriliittolaisten Herra Kellonvetäjän ja hänen sisartensa Kaijan ja Sirkan kotiin, jossa olikin meillä kaikilla hyvin hauskaa. Aika kului siellä aivan huomaamatta laulaen ja ulkona leikkien. Kiitosta sydän tulvillaan lähdettiin sitten paluumatkalle, osa erosi jälleen autoon ja osa lähti ajamaan pyörillä. Me pyöräilijät poikkesimme Karhunpäässä ratkemme jäsenen Erkki Korhosen kotona. — Seuraavan sunnuntain suunnitelmissa on moottorimatka Paalasmaahan siellä pidettävine opistojuhlineen ja sitä seuraavana sunnuntaina juhla äitien lomaleiriläisille opistolla.

Kaikilla näillä matkoillamme tunsimme mieltä ilahduttavana ja rohkaisevana sen lämmön, jolla meidät otettiin vastaan. Valoisina muistoina säilyvät varmaan jokaisen mukanaolleen mielessä nämä yhdessä vietyt kesäiset hetket. Tunsimme jälleen elästyksi sen, että me kaikki toveriliittolaiset ulomme yhteen suureen opistoperheeseen. Enpä vain saisimme olla usein yhdessä nalla vahvistuen kilvoituksessamme jokainen omalla paikallamme.

Anneli.

TYÖKAUSI PÄÄTTYI

Kahdennentoista kurssin lopettajaiset pidettiin toukokuun 3 päivänä.

Jo aattopäivänä oli juhlantuntua kaikkialla. Sen vaikutti varsinkin illalla vietetty yhteinen ehtoollinen, jolloin opistolla rippikoulunsa suorittaneet ensi kertaa kävivät Herran pöydässä ja heidän kanssaan kaikki opistotoverit ja opettajat.

Juhla-aamun valjettua oli koko opisto täynnä juhlatunnelmaa. Etenkin oli sitä meidän tämänvuotisten opistolaisten mielissä, sillä olihan tämä meidän opistotalvemme päättäjäisjuhla. Juhlakansaa tuli aivan tien täydeltä, niinpä ennen jumalanpalveluksen alkua oli opiston suojat täynnä väkeä.

Jumalanpalveluksessa saarnasi rovasti Tammio ja liturgina toimi pastori Salomaa. Rovasti tahtoi puhua erikoisesti meille opistosta lähteville toivoen, että me olisimme niitä, jotka lähtevät levittämään keväthenkeä, toivon, vapauden ja kestäväen ilon sanomaa. Että meillä olisi halu jatkuvasti etsiä Jumalan sanan eläviä lähteitä. — Väliajalla nautittiin kirkkokahvit ja oli tilaisuus tutustua sekä tyttöjen että poikien käsityönäytteiyihin.

Päiväjuhlan aloitti johtajamme. Hän sanoi m.m.: »Viekää nuoret elämäänne Jumalan sanan siunaus, Hänen siunauksensa, joka teidät on lunastanut». Lopussa hän sanoi vielä, että me olemme kaikki, niin opettajat kuin oppilaatkin, tänä päivänä tilillä opistoaistamme ja tarvitsemme saada paljon anteeksi. Puheita pitivät lisäksi kirkkoherra Koivisto, maanviljelijä Ikonen, emäntä Suhonen, rouva Poikonen ja opistolainen Auli Karvonen. Kaikissa puheenvuoroissa tahdottiin meitä opastaa ja rohkaista pysymään elämän tien kulkijoina ja tahdottiin kirkastaa sitä rakkautta, mikä Jumalalla on meitä kohtaan, kun Hän antoi ainoan Poikansa, että meillä rauha olisi. Lisäksi kuullimme Nurmeksen kirkkokuoron laulua ja agronomi Karjalaisen lausuntaa, past. rouva Vaalgamaa esitti yksinlaulua ja musiikkikerhon tytöt naiskuorolaulua.

Kirkkoherra Koivisto sanoi m.m., että ikävä on eroittamaton osa ihmiselämästä. Sen tuntevat pian opistokodista lähtevät oppilaat ehkä paremmin kuin koskaan ennen. Voidaan kuitenkin lähteä turvallisista mielin, kun tiedetään, että »Isän silmä hellin valvoo, Isän rakkaus johtaa, vie.» Emäntä Suhonen kehoitti Paavalin sanoin: »Niinkuin te olette omaksenne ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä».

Loppupuhe oli vielä rovasti Tammiolla. Mieleemme jäivät sanat: »Näyttäkää tietä

puhdashenkiselle nuoruudelle. Alkää olko hurskastelihoita vaan sydämen kristityitä». Hän toivoi myös, että meitä yhdistäisi pelko, Jumalan lapsen pelko sielun vihollista kohtaan, niin että löytäisimme toisemme jatkuvasti samalta puolen rintamaa. »Pitäkäämme yhtä, me taivaan kansalaiset!»

Iltajuhlan ohjelmassa oli vielä paljon annettavaa. Aluksi pastori Junkkari puhui uskovnan nuoren vaikeuksista. Sanoi, että opisto on ollut kuin lasikaappi, joka on suojannut talven ajan opistolaisia kaikelta pahalta. Ei ole tarvinnut hävetä, jos on täydestä sydämestään laulanut Herralle ylistystä. Nyt on todellinen elämä kiusoimeen edessä. Mutta me saamme katsoa Herraan. »Nuorukaiset väsyvät ja nääntyvät, mutta ne, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman». Kaunista kaksinlaulua esittivät rouvat Uosukainen ja Vaalgamaa. Rovasti Raila puhui siitä avoimesta lähteestä, joka meille on avoinna kaikkea syntiä ja saastaisuutta vastaan. Opistokuoromme lauloi nyt ehkä viimeisen kerran siinä kokoonpanossa. Väliajan jälkeen oli vapaa sana, jolloin puhuivat lähtevistä opistolaisista Eila Halonen, Anna Huotari ja Sanni Korhonen sekä entisistä Kalevi Rätty ja Pekka Lehikoinen. Kun oli kuultu vielä musiikkikerhon laulua, lopetti past. Vaalgamaa juhlamme ja ikäänkuin loppusanaksi jäi mieliimme kaikumaan: »Vuoret väistykööt ja kukkulat horjutkoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhanlittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi».

Opistolainen.

Tervehdys

Parhaimman tervehdykseni tahdon tuoda teille rakkaat opistosiskoni. En ole unohtanut teitä enkä sitä talvea, jonka sain viettää kanssanne Haikolan pirtissä.

Usein tulee mieleeni opistoaika täälläkin uudessa kodissani Kontiolahdessa, jonne olen muuttanut lapsuuskodistani.

Olen sanomattoman onnelinen, että sain viettää talven siellä opistokodissa. Tuntisin nyt varmasti olevani paljon vailla, ellei sitä talvea olisi ollut elämässäni.

Varmaankin tunnette tekini samaa, opistosiskoni? Muistakaamme, että »Meillä on lunastus», vaikka kulkisimme kuinka kaukana toisistamme.

Terveisin

Helmi Hakkarainen
(o.s. Koistinen)

Tehkää sydämestänne Äidit lomalla

Koulussa kuulee oppilaitten usein valittavan: »En osaa tehdä tätä». Harvemmin saat-
taa kuulla: »Voi, miten helppo tehtävä!»
Elämää ja sen asettamia moninaisia tehtä-
viä ajatellen ei kumpainkaan suhtautumis-
tapa ole oikea.

Meillä on taivaallinen Isä, jolle kaikki on mahdollista ja joka auttaa Häneen turvautuvaa. Siksi emme saa antautua toivotto-
muuteen vaikeankaan tehtävän edessä. Phi-
lips Brovks lausuu: »Älä pyydä helpompaa
elämää, vaan pyydä lisää voimia. Älä etsi
kykyjesi mukaisia tehtäviä, vaan rukoile teh-
täviesi mukaista kykyä».

Emme saa myöskään pitää liian helppona ja vähäpätöisenä yhtään niistä tehtävistä, joita Jumala meille antaa. Jokainen työ on tarpeeksi arvokas saadakseen uskollisen suorittajan. »Kaikki, mitä teette, tehkää sydämestänne». Aale Tynni käsittelee tätä asiaa runossaan »Kaarisilta».

»Sinun sydämesi on lujempi kuin vuori-
malmit maan.

Pane kappale silta-arkkuun, niin saat sillan
kantamaan.

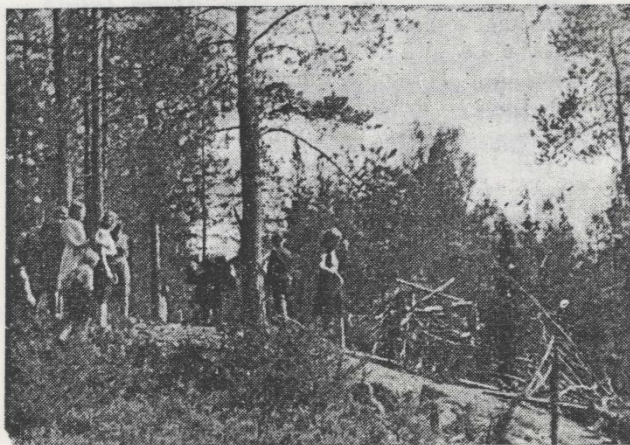
Pane kappale niiden sydämistä, joita
rakastat.

He antavat kyllä sen anteeksi, jos sillan
rakennat.

E v i K u v a j a.

Välähdyksiä äitien tietokilpailusta:

- Millä jäällä Lalli tapettiin?
- Lallukan jäällä.
- Mikä lihas tekee eniten työtä?
- Kieli.
- Mitä tarkoitetaan krokotiilin kyynelillä?
- Ne ovat suuria.

Sellaistakin saattaa tapahtua, että äidit selviävät lomalle. Kolmekymmentä väsynyt-
tä, työn uuvuttamaa äitiä kokoontui opis-
tolle heille vartavasten järjestetyille loma-
leirille kesäkuun 10—19 päiviksi. Äitien lä-
hettäjinä olivat hiippakunta, seurakunnat ja
Kotikasvatusyhdistys. Tämä »lepoleiri» on siis
juuri päättynyt ja äidit ovat palanneet ko-
teihinsa suurten lapsilaumojensa keskelle,
toivon mukaan sekä ruumiillisesti että hen-
kisesti levänneinä.

Hauska oli leiri. Kuinka iloisia ja huumo-
rintajuisia nuo äidit olivatkaan! Joskus
ilolla ei tuntunut olevan ollenkaan rajoja,
niinkuin esim. suuren ongintakilpailun jäl-
keisessä palkintojenjakojuhlassa. Kahdesta-
kymmenestä osanottajasta viisi pääsi pal-
kinnoille saaden omakseen Hilma-tädin kas-
vattaman kauniin streptocarpuksen purk-
keineen. Hauskaa oli tietokilpailuiltaanakin
samoin mainiolla saarimatalla. Entäs jo
heti alkajaiset »laputtamisineen», äitien
rintaan kiinnitettiin nim. lappu, jossa oli
nimi ja kotipaikka, että tutustuminen kävisi
nopeammin. Tällöin oli aitejä myös rov.
Tammio tervehtimässä.

Helposti myöskin kyynel vierähti. Herkkä
on äidin mieli, ahdistuksen ja huolen tutta-
va. Jos ketkä, niin äidit kaipaavat voimaa
suuriarvoisen kutsumuksensa täyttämiseksi.
Ennenkaikeksi sielu kaipaa levehtämistä voi-
man lähteillä. Aiteihin tuntui ihan uppoa-
van Jumalan sana ja kuinka mielellään he
veisasivatkaan. Raamatusta maailman ih-
meellisimpänä kirjana luennoi pastori Hon-
kanen eräänä päivänä ja kirkkoherra Koi-
visto piti virvoittavan raamattutunnin: »Sul-
jettu ja avattu sana». Monta siunausrikasta
hetkeä saatiin viettää elämän sanan pa-
rissa.

Erikoinen kiitoksen ja tunnustuksen sana
on lausuttava Kotikasvatusyhdistykselle äi-
tien hoitamisesta. Toiminnanjohtaja Loiri
»yliopettajana» oli mukana koko leirin ajan
vaikuttaen huomattavalla tavalla sen onnis-
tumiseen, varsinkin aina vallinneeseen iloi-
seen mielialaan.

Toveriliittolainen! Tarvitsisiko Sinun äitisi
lepoa ja virkistystä? Mitä voisit tehdä asian
auttamiseksi?

*Opistolaisia juhannuskokkoa
rakentamassa.*